

4. Zarzut czwarty dotyczący obiektywnie stwierdzonego naruszenia prawa skarżącego do dobrej administracji, w tym: prawa do bycia wysłuchanym [art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), prawa do dostępu do swoich akt i, w związku z tym do spontanicznego i terminowego otrzymywania informacji o postępach lub wynikach każdej procedury instytucjonalnej, w której skarżący brał udział [art. 41 ust. 2 lit. b) karty], oraz prawa do bezstronnego rozpatrzenia swojej sprawy w rozsądnym terminie (art. 41 ust. 1 karty).

Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2022 r. – Vima World, SA/Komisja

(Sprawa T-671/22)

(2023/C 15/57)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Vima World, SA (Miasto Panama, Panama) (przedstawiciel: P. Braz, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 i art. 4–6 decyzji Komisji (UE) 2022/1414 z dnia 4 grudnia 2020 r. w sprawie systemu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca de Madeira (ZFM) – Schemat III;
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych i prawnych, ponieważ w tym konkretnym przypadku środek nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ dochody uzyskane na terytorium Zona Franca da Madeira (zwanym dalej „ZFM”) podlegały opodatkowaniu w Hiszpanii.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa konkurencji z tego względu, iż w niniejszym przypadku decyzja o odzyskaniu bezprawnie udzielonej pomocy prowadzi do podwójnego opodatkowania zysków osiągniętych w ZFM.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędu w ustaleniach prawnych w zaskarżonej decyzji, ponieważ Schemat III ZFM spełnia przesłanki utworzenia lub utrzymania stanowisk pracy w Autonomicznym Regionie Madery przewidziane w decyzjach C(2007) 3037 final i C(2013) 4043 final w art. 107 i 108 TFUE i w wytycznych z 2007 r.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych i prawnych w zaskarżonej decyzji, ponieważ w decyzji tej przewidziane w decyzjach C(2007) 3037 final i C(2013) 4043 final pojęcie „działalność rzeczywiście i materialnie prowadzona na Maderze” zostało zinterpretowane w sposób zawężający.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i proporcjonalności.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa poprzez uchybienie obowiązkowi uzasadnienia ustanowionemu w art. 296 TFUE.